

Over het Ego en de Ziel

Er wordt 'in spirituele kringen' vaak gesproken over het ego en de ziel. Nou ja, dat was zo. Tegenwoordig heeft bijna iedereen hier wel één of andere mening over. Die mening wordt regelmatig ook gebracht alsof diegene het heeft uitgevonden. Zo is het en niet anders. Alsof we allemaal zo goed het verschil horen tussen 440 en 432 Hertz. En dan is dat eigenlijk nog gemakkelijk vergeleken met die twee begrippen ego en ziel.

Ik weet het ook niet en daarom doe ik slechts een poging erover te mijmeren. Die mijmering is louter mijn eigen tijdelijke waarheid. Misschien nodigt het uit om daar zelf ook eens over te mijmeren en misschien een vastgezette mening wat losser in het zadel te zetten. Lachen als je van je apropos wordt geslingerd. Mij gaat het om 'ongeveer', omdat ik weet dat dergelijke zaken haast niet door de huidige mens begrepen kunnen worden.

Laat ik eens beginnen met ons denkvermogen dat wordt toegeschreven aan de hersenen. We hebben als zoogdier meer hersenen dan een reptiel. Die zoogdierhersenen komen wel voort uit de reptielenhersenen. Waar komen die reptielenhersenen dan uit voort? Uit de 'hersenen' in onze ruggengraat. En waar komen die dan weer vandaan? Uit de 'hersenen' in ons spijsverteringssysteem. Van autonoom werkende hersenen naar denkende hersenen.

Of het zo is weet ik niet, maar het klinkt mij logisch in de oren en mijn gevoel zegt dat het zo maar zou kunnen. De wormen die denken met hun spijsvertering. Van daaruit wordt het leven in soorten complexer en daarmee ook de intelligentie van het lichaam. En van de geest. De ziel? Heeft de worm een ego? Het is nog niet zo gemakkelijk te duiden allemaal, want er zijn altijd meer vragen dan antwoorden. Maar zeg dat tegen iemand die het zeker weet.

Wat ik belangrijk vind is 'wat kan ik met die kennis?' Heb ik er iets aan om het te weten. Ik weet niet precies hoe een televisie werkt, maar kan er wel van genieten. Nou ja, niet het NOS journaal natuurlijk, maar wel die toffe Stargate afleveringen. Waarom wil ik weten wat het ego en de ziel zijn? Ik ben zoekende, nieuwsgierig naar de zin van het leven, mijn leven. Wie ben ik? Wat kom ik hier doen? Maar hangt mijn leven daarvan af? Moet het?

Het woord 'ego' is een containerbegrip. Je kunt er van alles onder verstaan en daarmee zullen mensen er verschillende definities aan toekennen. Als ze al een (sluitende) definitie hebben, want het is meestal 'ongeveer'. Vraag je het een dag later, krijg je een ander verhaal. En als we met elkaar over het ego gaan praten, dan moeten we eerst elkaars boek lezen om te begrijpen wat die ander dan precies bedoelt met 'zijn ego'.

Het woord ego wordt veelal vertaald naar 'ik'. De overgang van het mentale veld naar het spirituele veld kun je hardop chanten met 'Ik Ben.' Dit is een krachtige manifestatie van je Zelf. Je ziet, ik kan er van alles bijhalen en het maakt het er niet gemakkelijker op. En toch ook wel, mits je genoeg neemt met 'ongeveer'. Relativeren is een kunst die de mens onder de knie mag krijgen. Meniscus. Grapje. Het mag een beetje luchtig blijven.

Ik ben in dit Universum. Ik besta. Ik ben gematerialiseerd. Ben ik geïncarneerd? Geen idee. Ook geen idee hoe dat dan precies zou werken. Maar er zijn wel boeken vol over geschreven. Er zijn zoveel leuke en interessante onderwerpen. Ik Ben. Ego Ben klinkt niet zo toch? Ik heb een ego. Of ik ben een ego? Ik ben meer dan mijn ego. Ik ben meer dan mijn denken. Ik ben meer dan mijn lichaam. Ik ben verbonden met het hele universum.

Ik heb een ziel. Tenminste, dat neem ik aan. Hoe dat precies zit weet ik niet. Ook weer die boeken vol daarmee. Tien wetenschappers, tien meningen. Tien theologen, tien meningen. Tenzij ze plagiaat plegen. Ik heb dus een ego en een ziel. Heb ik nog meer van die dingen? Werken die dingen samen of werken ze elkaar tegen? Heb ik een keuze daarin of niet? Wanneer ik een ego heb gekregen, iedereen een ego heeft gekregen, is dat dan 'normaal' of 'verkeerd'?

Wat de natuur mij heeft gegeven, dat is toch niet voor niets. Ik moet het dus maar gewoon doen met mijn ego. Zijn mensen die zeggen dat ik mijn ego moet vergeten of achterlaten onnatuurlijk met hun mening? Weten zij het beter dan de natuur? Of hebben zij wellicht een probleem met hun ego? Ik hou van simpel en praktisch, daarom ben ik zo gek op de natuur. De natuur zit gewoon logisch in elkaar. Wanneer ik naar de natuur kijk dan zie ik een metafoor.

Een loofboom groeit bladeren in de lente en werpt die af in de herfst. Mensen kunnen bladeren zijn die elkaar opvolgen als incarnaties. De nerf die het blaadje draagt kan het ego zijn. Waar de steel van het blaadje de tak raakt daar kan de individuele ziel van het blaadje huizen. Elk nieuw blaadje krijgt mee wat voorgaande blaadjes hebben ervaren. De tak kan de groepsziel vertegenwoordigen. De boom een soort en het bos het universum.

Er valt zoveel te fantaseren. Mijn ego is de manifestatie van mij Zelf in dit leven op Aarde. Ik Ben. Ik heb mijn ego nodig om te overleven. Hoe dat precies zit weet ik niet, maar de natuur heeft het mij gegeven en daarmee moet ik het doen. Dat mijn ego mij in de weg kan zitten weet ik ook. Ik heb daar in voorgaande artikelen al over geschreven. Mijn denken kan aardig in de weg van het leven in overgave zitten. Ik en de mens zijn nog grotendeels onbewust. We zijn onderweg.

Mijn ego is mijns inziens geen probleem maar juist een zegen. Het probleem is dat mijn dierlijke instincten en emoties mijn denken nog teveel beïnvloeden. Ik laat mijn denken nog teveel aan het stuurwiel van mijn levensboot staan. Waarschijnlijk heb ik juist mijn ego nodig om te leren mijn denken op z'n plek te zetten. In balans met het voelen. Mijn lichaam is in wezen zoveel intelligenter dan mijn denken. Mijn lichaam 'is er al', terwijl mijn denken nog zo onbewust is.

Mijn ziel zie ik als de verbinding tussen mijn Zijn en de eenheid van dit Universum. Misschien een deel van mij en een deel van het geheel. Ik weet het niet. Ik voel wel die verbinding. Ik weet dat ik het in mijn gematerialiseerde leven op Aarde niet zal weten. Het is 'ongeveer weten'. Voor mij is dat genoeg. Ik kan ook mijn gevoel niet onder woorden brengen. Voor één milliseconde gevoel zou je al een boek kunnen vorschrijven zonder het echt duidelijk te kunnen maken aan een ander.

Die ander moet het ook zelf voelen. Die ander moet een Eigen Ervaring hebben. Wanneer dat gebeurt en we daar 'goed' in worden, dan pas kan volgens mij er een meer wezenlijke verbinding tussen mensen op Aarde ontstaan. Dat is 'de weg naar binnen'. Vanuit mijn ego contact maken met mijn ziel. Dan naar de bron. Daarmee de collectieve kracht aanspreken en werkelijk mens worden. Om dan mogelijk te kunnen begrijpen wat het ego en de ziel zijn.

Ik denk dat we nog wat boomringen nodig hebben. Eenieder legt ook de eigen weg af. Sommigen willen van hun ego af. Andere denken er helemaal niet over na. De medezoekers die dit lezen schudden misschien meewarig hun hoofd of mijmeren er eens een middagje over met een kopje verse muntthee. Ik vond het gewoon leuk om er over te schrijven en kijk uit naar de reacties. Door te delen ontmoeten we elkaar. Door te ontmoeten worden we Zelf Wijzer.

Nico Cost, 15 april 2023